

XVII edycja konkursu Nagroda Marszałka Województwa Mazowieckiego

7 listopada br. w Muzeum Romantyzmu w Opinogórze poznaliśmy laureatów XVII edycji konkursu Nagroda Marszałka Województwa Mazowieckiego.

Marszałek Adam Struzik wręczył nagrody 10 laureatom XVII edycji konkursu Nagroda Marszałka Województwa Mazowieckiego. Są one przyznawane osobom, których działalność twórcza, charytatywna czy społeczna promuje nasz region nie tylko w kraju, ale i za granicą, ludziom aktywnym społecznie oraz angażującym się w działania umacniające tożsamość kulturową Mazowsza.

W tym roku **Starosta Sierpecki Jan Laskowski** do Nagrody Marszałka zgłosił 2 osoby: **Wojciecha Witkowskiego – artystę malarza z Sierpca** oraz **Jana Krajewskiego – twórcę ludowego, rzeźbiarza z Zawidza**.

Jednym z 10 laureatów konkursu został **Jan Krajewski** – niestety nie doczekał przyznania nagrody. 1 listopada br. Pan Jan odszedł od nas nagle i niespodziewanie w wieku 81 lat. Nagrodę w jego imieniu z rąk Marszałka Adama Struzika odebrali wnuczka Emilia i syn Krzysztof. Wspominając swojego dziadka wnuczka Emilia odczytała wiersz, który Pan Jan zdążył napisać przed śmiercią.

Ciepłe słowa, gratulacje i kwiaty w trakcie uroczystości przekazali również rodzinie zmarłego laureata przedstawiciele władz powiatu sierpeckiego m.in.: **Starosta Sierpecki Jan Laskowski, Przewodniczący Rady Powiatu Jan Rzeszotarski, Wojciech Rychter Radny Powiatu oraz Wójt Gminy Mochowo Zbigniew Tomaszewski**.

Uroczystość wręczenia nagród laureatom XVII edycji konkursu Nagroda Marszałka Województwa Mazowieckiego poprowadził Tomasz Kammel. Imprezę uświetnił występ Marcina Wyrostka z zespołem, a także pokazy tańca towarzyskiego w wykonaniu Anny Głogowskiej i Jana Klimenta.

Jan Krajewski: twórca ludowy, rzeźbiarz. Był synem wybitnego rzeźbiarza – Wincentego Krajewskiego, który był odznaczony Złotym Krzyżem Zasługi. Jest wpisany do Złotej Księgi w Belwederze, jako zasłużony dla Polskiej kultury. Debiut 1961; udział w wielu wystawach krajowych i zagranicznych, między innymi w Belgii, Francji, NRD, ZSRR, Portugalii, Czechosłowacji, RFN, na Węgrzech, w Bułgarii, we Włoszech, USA, Szwajcarii i Austrii. Udział w konkursach, między innymi: ogólnopolski konkurs z okazji roku Kopernikowskiego, Toruń 1973 (pierwsza nagroda), konkurs na kapliczki przydrożne 1977 (pierwsza nagroda), Ogólnopolski Konkurs „Wielcy Polacy” 1978 (druga nagroda), konkurs „Polska epoki Piastowskiej” 1978 (pierwsze miejsce), konkurs „Stare i nowe Mazowsze” 1985 (pierwsza nagroda), konkurs „Współczesna rzeźba ludowa”, Toruń 1991 (druga nagroda); wystawa rodzinna „Twórczość rzeźbiarska rodziny Krajewskich” 1981. Członek Stowarzyszenia Twórców Ludowych 1971-(Wiceprezes Zarządu Oddziału Mazowieckiego 1979); nagroda resortowa 1976, Nagroda im. Oskara Kolberga 1986, dyplom honorowy wojewody płockiego „Za osiągnięcia w upowszechnianiu kultury w województwie płockim”, liczne wyróżnienia w konkursach ogólnopolskich; Srebrny Krzyż Zasługi,

Zasłużony Działacz Kultury. Twórczość: rzeźby: m.in Janko Muzykant 1971, Pieta Partyzancka 1972, Wykład Mikołaja Kopernika na Uniwersytecie w Rzymie 1973, Pułaski i Kościuszko, Polacy zasłużeni dla Stanów Zjednoczonych 1976, Chrzest Polski (I nagroda w konkursie „Zło dobrem zwyciężaj” 1986), Tryptyk o męce Chrystusa; wielofigurálne sceny batalistyczne, m.in.: Powstanie Warszawskie, Bitwa pod Grunwaldem, Król Krzywousty z synami, Kościuszko z kosynierami, Przysięga Kościuszki; cykl prac poświęconych Maksymilianowi Kolbemu; prace m.in. w zbiorach muzeów Warszawy, Krakowa, Torunia, Płocka, Łodzi oraz kolekcjach prywatnych w kraju, a także za granicą, m.in. w USA, RFN, we Włoszech, Francji, Japonii, Meksyku. Jan Krajewski został wytypowany jako najbardziej zasłużony dla województwa mazowieckiego i jego kultury na spotkanie 13 Czerwca 1987 w kościele Świętego Krzyża w Warszawie z Ojcem Świętym Janem Pawłem II. Ojciec Święty Jan Paweł II miał wówczas spotkanie z najwybitniejszymi ludźmi kultury z całej Polski. Jan Krajewski został wpisany w trzech edycjach książki, pt:”Kto jest kim w Polsce, Wielcy Polacy, ich życie i dzieła”. Jako jedyny rzeźbiarz ludowy, który zakwalifikował się do takiej encyklopedii. Jan Krajewski przez pięć lat uczył bezinteresownie rzeźbiarstwa dzieci i młodzież w Zbiorczej szkole w Zawidzu Kościelnym. Również uczył rzeźbić w swojej pracowni młodych ludzi, a nawet i starszych, którzy później w różnych konkursach zdobywali czołowe nagrody. Sposób spędzania wolnego czasu: prowadzenie koła rzeźbiarskiego w Gminnej Szkole Zbiorczej w Zawidzu. Jan Krajewski miał osobiste spotkanie na Zamku Królewskim w Warszawie z doktorem Zinem, twórcą Piórkiem i węglem. Miał liczne spotkania z wybitnymi ludźmi kultury, prowadził spotkania w liceach ogólnokształcących z młodzieżą. Prezentował swoje prace oraz narzędzia którymi zostały one wykonane. Zachęcał ochoczo do rzeźbienia, odkrywał wśród swoich uczniów talenty artystyczne, w tym talent rzeźbiarski. Z niektórymi z nich do chwili obecnej utrzymuje kontakt. Wielu absolwentów studiów pisało prace magisterskie na temat twórczości i życia Jana Krajewskiego kończąc je sukcesem. Obecnie Jan Krajewski jest niewidomy, ale mimo choroby nie porzucił rzeźbiarstwa i nadal tworzy wspaniałe dzieła. Będąc niewidomym zdobył II nagrodę na Szopkę Bożonarodzeniową w Chojnicach. Praca ta znajduje się w muzeum w Chojnicach. W Muzeum Wsi Mazowieckiej w Sierpcu znajduje się praca Pt:”Sielanka” również wykonana przez Jana będąc już niewidomym. Każdą wolną chwilę spędzał w swojej pracowni. Kiedy przychodziły wycieczki szkolne z młodzieżą i dziećmi z całej gminy chętnie opowiadał o swojej twórczości, o swojej pięknej pasji. Mówił że zdobił ołtarze w kościołach, wykonywał kapliczki przydrożne przy których ludność modli się w dni majowe i śpiewa pieśni. Opowiada kiedy sam pasał krowy za czasów okupacyjnych będąc małym chłopcem, miał scyzoryk który podarował mu dziadek i tymże scyzorykiem wykonywał różne figurki. Rzeźbił od dziecka. Jego żona Alfreda opowiada, że kiedy mieszkała w jego sąsiedztwie, gdy ja jej mama bujała w kołysce, przychodził mały Januszek i przynosił jej do kołyski własnoręcznie wykonane zabawki, jako czteroletnie dziecko. Jan Krajewski był krótko mówiąc poeta. Napisał kronikę o całej swojej okolicy jak ja zapamiętał od najmłodszych lat, opisał wszystkie wydarzenia historyczne, kulturalne, polityczne jak i najważniejszych osobach związanych z tymi wydarzeniami. Opowieści swoje nagrywał na dyktafon. Napisał bardzo dużo pięknych wierszy: patriotycznych, historycznych, miłosnych, ballad o swojej mazowieckiej okolicy. Napisał bardzo dużo modlitw; wszystkie jego utwory składają się w spójny rym. Od 15 lat Jan Krajewski był niewidomy, po 4 bardzo trudnych i skomplikowanych operacjach utracił nieodwracalnie wzrok. Był

bardzo silnym psychicznie człowiekiem, który nie poddał się przeciwnościom losu, wręcz przeciwnie. Narodził się w nim jeszcze jeden niepowtarzalny talent – muzyczny. Grał na akordeonie, flecie, organach, gitarze. Próbował gry na skrzypkach, które kiedy własnoręcznie jego ojciec wykonał...